

Милена Славова е родена на 24 февруари в гр. София. Музикалната си кариера започва още в ученическа възраст. Първите ѝ професионални опити, свързани с музиката, датират от 1985 г. Малко по-късно прави и първите си записи с рок-трио "Милена". През 1989 година тя е вече в култовата група Ревю, с която същата година издава албум. В началото на 90-те години Милена напуска групата и започва самостоятелна музикална кариера. Издава два албума, съответно през 1991 г. ("Ха-ха") и 1993 г. ("Скандалът"), с които добива голямата си популярност. През 1993 г. Милена заминава да живее в Англия, където две години по-късно издава албума "Sold" (изпят на английски). По същото време има множество изяви в голяма част от реномираните лондонски рок клубове, включително и четири участия в световно известния клуб "The Marquee". Благодарение на добитата популярност в Лондон, Милена става първата българка с излъчвани клипове по MTV. В края на 90-те тя се завръща в България и издава сборния албум "Дъ best +". През 2002 година прави повторното си събиране с група Ревю, като с

тях записва албума "10". В момента се занимава с отглеждането на новородената си дъщеричка Куин и с подготовката на нов, самостоятелен албум, без да се ангажира с дата за неговото издаване..

Ози

Снимки: Личен архив

Metal Katehizis: Нека започнем с това, че от скоро си имаш дъщеричка. Честито и да ти е жива и здрава! Във връзка с това събитие в твоя живот, бих искал да попитам следното - каква е днес Милена? Улегнала жена, която се опитва да бъде всеотдайна майка, или все още е онази бунтарка, която преди години ни учеше как да се изправим срещу системата? Или - ако трябва да перифразирам заглавието на една Шекспирова пиеса - укротена ли е опърничавата?

Милена: Аз в момента, откакто се роди бебето, съм две в едно, ха-ха-ха... Защото не мога да си избягам от кожата, от характера - аз съм си всъщност това, което познавате вие. Обаче развивам и втората дейност вече, да съм майка. Хем много се грижа за детето, но и хем искам да я направя такава, каквато съм била и аз. Не искам да подвива врат и да бъде тъпкана. Но има време... То да порасне, че още му е рано.

Всъщност, това, което съм била навремето, никога не съм го правила с някаква цел, да ставам известна или пък да го правя, за да привличам вниманието на някого. Правила съм го, защото ми е било отвътре и съм преценявала, че така е трябвало да стане. А всъщност, в един момент с това съм станала известна.

Музикалната ти кариера започва като че ли съвсем случайно. Това става около 1984 година и е свързано едновременно с фирма "Руен" (производител на спортни дрехи), Богдан Томов и мениджъра на братя Аргириви. Разкажи ни за първите си музикални стъпки.

Точно така. Кариерата ми започна наистина съвсем случайно. Да ти кажа, в интерес на истината, всички важни неща в живота ми са ставали случайно. Това е едно от тях. Искам да отворя една скоба - навремето, когато се изграждах като личност, във времето преди 10 ноември, беше много трудно да си намиращ хубави дрехи, хубави обувки, камо ли да си правиш по-интересни прически или да си намиращ бои за коса и т. н. И аз още от съвсем малка, понеже отвътре ме напираше да бъда различна без да съм си давала сметка за това, започнах още от 5 клас да си шия дрехи сама. По-късно покрай манекенските среди открих един обувчар, който шиеше обувки за театъра. Измислих си едни страхотни обувки. Ботуши. Хората припадаха, като ме видеха с тях на "Кравай". Защото обувчарят ми ги уши, но аз ги накихих с разни катарамии от колани, които купувах от пазарите, изрязвах си каишки от кожа и ги добавях към ботушите. Такива обувки нямаше никой. Те и така ме знаеха - заради облеклото и прическата. Аз си боядисвах косата. Понеже нямаше с какво, си правих боя за коса от едни лекарства за рани. По магазините имаше само някаква гадна кафява и черна боя. Дори червена нямаше. И взимах това лекарство от аптеките. Те всъщност бяха три. Като ти попаднеш на кожата, много трудно се измиваха след това. С тях си боядисах дори и кучето, за да бъде и то по-различно. Всичко това го правех още в училище. Бях известна с това, че са ме изключвали много пъти. Главно заради нестандартния

външен вид. Но въпреки изключванията, не се пречупих. А много пъти ми се е случвало да обикалям училището и да се чудя как да вляза вътре.

Както и да е... Така ми тръгна имиджът на по-различна. Ходих и много напред-назад по ревята. И това стана случайно - мои приятели ме спряха на улицата и ме попитаха дали искам да участвам в някакви ревята. И аз започнах да ходя. Един ден, в който трябваше да правим класно по литература, баща ми, който беше чул, че съм ходила на ревята, чете във вестника, че има конкурс за манекени за фирмите "Руен" и "Младост". И ме попита дали искам да отида. Аз само и само да не ходя на класното по литература, се съгласих. Отидох в "Лиляна Димитрова" така, както си бях - с ученическата престилка. Там ме избраха, въпреки че бях най-ниска от всички. Така започнах да ходя по ревята, на които имаше програми с певци. На едно такова ревя, отново случайно, ме чува как си пея в гримьорната. Богдан Томов беше току що "изгрял" и заедно с Кичка Бодурова и Кристина Димитрова пееха по тези ревята. А аз понеже им бях запомнила песните от предишните ревята, си ги пеех в гримьорната. Богдан Томов ме чул и ме покани да правим нещо като копие на Трамвай No. 5. Искаше да го клонира, ха-ха-ха... Търсеше си певци. Така започна всъщност всичко.

През 1986-а година заедно с Васил Гюров и Вълко Андреев създавате рок-трио Милена. Как се роди идеята за тази група и как започна всичко?

Когато с Богдан Томов не се получи нящата, Кирил Иванов ми записа три парчета в радиото, от които две веднага бяха спрени и забранени. Едното само се "въртя" и то за малко, защото беше нестандартно. Тогава той избяга в Норвегия и ме остави като някакво сираче. И аз се чудех къде да ходя и какво да правя. Станах вокалистка на група Кукери. Те обаче заминаха за Норвегия, а на мен не ми дадоха паспорт и не ме пуснаха от Четвърто районно. Останах сама - исках да се занимавам с музика, но не знаех какво да правя. Никой не познавах. Тогава се запознах с Васил на "Кравай". Той също искаше да прави група като мен и така се събрахме.

Преди рок-трио Милена, Васил свиреше в Кале. После започна да свири едновременно и в двете групи, а впоследствие станахме РеВсъщност рок-трио Милена има един-единствен албум, състоящ се от 5 песни. Още от този албум обаче си личи желанието ти за някаква промяна у нас и несъгласието ти със случващото се в ежедневието на хората по онова време. Кое най-много те дразнеше и отблъскваше в тогавашния начин на живот?

Всъщност рок-трио Милена има един-единствен албум, състоящ се от 5 песни. Още от този албум обаче си личи желанието ти за някаква промяна у нас и несъгласието ти със случващото се в ежедневието на хората по онова време. Кое най-много те дразнеше и отблъскваше в тогавашния начин на живот?

Тогава най-много ме дразнеше това, че всички ходеха облечени по еднакъв начин. С еднакви сиви шлифери или с един кюмюрен цвят... Всички ходеха така - и жени, и мъже. Всичко беше тъмно. Като дойде 8 март, всички си правят еднакви прически и на всички им подаряваха карамфили.

Докато подготвях въпросите, прочетох в едно твое интервю, което беше доста старо - от 1989 година още, там използваш един израз, който много ми хареса. Казваш, че всичките ти съученички са с еднакви прически, правени в един калъп.

Да. Точно така беше. Навремето и фризьорите примерно, правеха три вида дамски прически. И студено къдрене - най-много го мразя него. И седят там жените с навити на ролки коси, както сме ги гледали по филмите. По пеньоари и по ролки. Такива прически правеха фризьорите. Като започнахме да пеем на 8 март и пред нас заставаха истукани всичките, с железни зъбки (тогава рядко можеше да се види някой със златни) и еднакви прически... Беше много "приятно" по заводите като сме свирили. Това стана, когато станахме по-известни - започнаха да ни канят от заводите, по някакви поводи да свирим. Преди това с Ревю бяхме само ъндърграунд банда, докато се наложим. После пък, след Корея, ни отсвириха.

Песни като "Ние можем" и "Спомен" се отнасят за желанието на младите хора в средата и края на 80-те у нас да не бъдат потискани и същевременно показват големите различия между поколенията. Как виждаше тези различия тогава и как ги виждаш днес?

Тези песни излязоха покрай сделката ни с "Балкантон". Половината плоча трябваше да бъде с песни на Ревю, при положение, че аз изпея и другата половина, която беше с песни на различни композитори. Тези песни са от "композиторската" страна. Мисля, че въпросните две парчета са на Кристиан Бояджиев и Асен Драгнев.

Относно въпроса - тогава ми беше много странно защо не мога да ходя до късно на дискотеки. Баща ми примерно си мислеше, че се събирам с наркомани, защото всичките ми приятели и всички музиканти, с които се виждах, бяха с някакви по-странни прически. Точно това си мислеше той - че са наркомани и проидохи. Беше много против да се виждам с тях. Аз категорично мога да кажа, че тогава ние никога не сме мислили за наркотици. Просто се събирахме и си свирихме разни парчета. Съвсем друг акъл сме имали, от това, което хората са си представяли за нас. Съдя специално по себе си и по моите приятели - не сме били в такава, наркоманска среда. Имаше всякакви - пънкари, хеви-метъли, нюейви или скинари, но не бяхме наркомани. Възрастните ни приемаха за отрепки. Или за такива, дето ще бутаме правителството. Защото просто не разбираха за какво става въпрос.

Що се отнася до различията между поколенията днес - мен лично много ме дразни това, което виждам. Дразня се, защото момиченцата днес се литкат по този, проституткоподобния стил. Това е тъпата жена, която не гледа да изпъкне с акъл, а с циците си. А мъжете пък ги тресат някакви комплекси... Трябва да имат все повече и повече пари, за да имат лъскави мадами. Коего за мен е много погрешно. Май прекалено много са гледали западните филми и не им е ясно за какво става въпрос.

Как стана трансформацията на рок-трио Милена в Ревю?

Когато отидохме в Корея, аз пак нещо изтърсих и Станка Шопова - министъра на културата, ни "задраска". Всъщност историята е следната: 20 дена там ни държаха на някакви кифли с люти чушки, водорасли и някакво пиле с косми... Като ластик беше. А оттук ни бяха събрали по 150 лева за храна. С тези пари трябваше ние от нашия чартърен самолет да си купим храна, която специално Комсомолът е поръчал, плюс някакви задължителни униформи, които струваха към 70 лева. Дадохме си парите и когато отидохме в Корея, нито видяхме луканките, нито лютениците, които щяха да ни купят, ха-ха-ха... Един ден там чукам на вратата на комсомолците и Денис от Ахат ми отваря. Той говореше нещо с единия организатор, а аз ги гледам комсомолците си седнали и похапват луканка. А ние вием от глад. Много се нервирах тогава, но нямахме никакви връзки. На края на фестивала си стоя в столовата, умряла от глад, хапвам поредните водорасли и съскам от яд. Пристига една женица с камера: "Добър ден. Правим телемост с България. Ще има пряко включване. Имате ли нещо да кажете?" И аз директно в ефир казах: "По-отвратително нещо от този фестивал няма! Тука ни държат гладни и то - след като сме си платили. Освен това ни карат да ходим с униформи". Само българите и руснаците ходихме с униформи. След това Станка Шопова се развикала: "К'ва е тая пикла? Как ще говори така?!" А на всичкото отгоре това излъчване попадна точно в новините. След този случай ни изтеглиха от всякакви младежки домове, всякакви концерти. Тогава болшинството от участията ни бяха по младежките домове. Това беше времето на Горбачов и перестройката. И българите, за да се покажат пред Съветския съюз, позволяваха такива концерти, за да разправят после: "Ето и ние си имаме такива работи."

Щом видяха, че не им вървим по гайдата, ни отрязаха. А до тогава на наш гръб трупаха точки: "Ето тука имаме едни рошави, ама те са много готини". Но щом си отворим устата и ставаме лоши. И в един момент ни "резнаха квитанциите". Горедолу тогава беше създадена група Ревю. Получи се така, че 6-7 месеца бяхме без никакви участия. Реших да избягам в Канада. С "кубинския" самолет, който минаваше през Куба, за да зареди. Точно когато се наках да си купя билет, и те спряха полетите. Така си останах тук. Барабанистът на Ревю - Киро, успя да избяга с предишните полети. И до ден днешен си е в Канада.

През 1989 година излиза първият ти албум с група Ревю. Можем спокойно да кажем, че албумът е революционен за времето си, а доста от песните са актуални дори и днес. Предполагате ли тогава, че правите нещо толкова голямо? Че песните от албума ще се знаят и близо 20 години по-късно?

Не. Не сме предполагали. Правехме всичко това, защото ни беше кеф. Знаеш ли къде сме репетирали? В един гараж, който имаше канал по средата. Нормален гараж, за една кола. Наредваме се около канала и се отопляваме на една печка с един реотан. Барабанистът беше в дъното на канала, а ние се подреждахме около него. И всичко онова, което свирехме, ни идваше отвътре. На мен не ми е в стила да репетирам пред огледалото, за да видя какво ще стане и дали ще ме харесат. Тогава всичко беше естествено - измисляхме си неща, после ги свирехме. И хората много се кефеха.

Чувствала ли си се като враг на обществото? На онова общество?

Аз не съм се чувствала като враг, защото винаги съм била дружелюбна и отворена към всички. Обаче някои хора си въобразиха, че аз мога да им бъда враг. Даже впоследствие, когато си извадих международен паспорт, до 10 ноември мен ме пускаха само в Съветския съюз да ходя. На Запад не ме пускаха. По-късно разбрах, че в досието ми пишело, че съм била фашизирана и съм предвождала младежка фашистка организация, ха-ха-ха... Някакви такива простотии. Аз лично не прочетох досието си. Някой ми го каза. Бях в Англия, когато отвориха досиетата. И на моменти съжалявам, че не си го прочетох, за да видя какви простотии са написали.

В нашия блок примерно имаше една леля Тотка, която цял живот съскаше през зъби. И ако излезеш малко извън строя (според нейните критерии), ходеше и те "топеше" на кварталния. А той от своя страна те "топи" на 4-то Районно на шефовете. Като добавиш това, че на два-три дена ни прибираха в милицията, когато стояхме по "Кравай"... Общо взето си бяхме на "ти" с ченгетата. То и не беше много страшно, защото им бяхме свикнали.

Горе-долу отговори на следващия ми въпрос, който беше дали си имала проблеми с властите по онова време? Заради това как изглеждаш или заради това, което пееш. Има ли някоя по-интересна случка?

Има много случки... Примерно следната: може би не трябва да споменавам имена, защото става въпрос за брата на един много известен ТВ водещ. Беше много "червен" и се занимаваше с Комсомола, но на някакво високо ниво. По онова време аз търсих да си купя кола. А коли тогава нямаше. Трябваше или да използваш връзки, или по един друг начин... Въпросният човек, който беше наистина високо в Партията, един ден ме

офертира да съм му казвала кой какво приказва на "Кравай", а той щял да ми уреди пежо втора употреба, от гаража на ЦК на Партията. Имали 10 такива за разпродаване и щял да ми уреди едно. Казах му: "Ти искаш да си "топя" приятелите? Няма да стане!" След това казах на брат му (телевизионния водещ), а той ми вика: "Много е гаден, такъв си е от малък. Предател", ха-ха-ха... Не станах клюкар, де...

И не взе пежото.

Не.

А искало ли ти се е някога да бъдеш директор на водопад? Искала ли си животът ти да бъде доста по спокоен, еднообразен, да вървиш по стъпките, които обществото е отредило за теб, и някой ден да стъпиш на едно високо стъпало в това общество? А не да бъдеш бунтарка и сама да диктуваш съдбата си?

Да ти кажа, аз си харесвах живота тогава. Това си беше моят живот и всичко, което правех, го правех, защото ми беше приятно. Защото така го чувствам. Не съм го правила, за да постигам някакви неща и след като не ги постигна, да се упреквам. Напротив. Аз си харесвам живота и дори сега, ако трябва да променя нещо, нищо не бих променила. Човек, като минат години, си казва: "Ееееей, какви грешки съм направил." Аз не считам нещата, които съм правила, за грешка, а за голям плюс. И до ден днешен винаги си казвам истината право в очите. Макар понякога след такива случаи да получаваш ритник в лицето. Такава съм си аз. И не съжалявам за това.

През 1989 година ти каза: "Не искам да живея тук. Майка ми е пенсионерка и ходи на работа. Защото няма пари. Аз така не искам да живея. Един пенсионер трябва да си седи в къщи и да си почива. А тя ходи на работа и се трепа. Сутрин става в 6 часа и се прибира вечер в 6. Въобще не искам да живея така." Днес, 20 години по-късно, ситуацията с пенсионерите в България е абсолютно същата. Твоят коментар?

Още по-зле е ситуацията с пенсионерите. Защото сега, дори и да искат да работят, само ги експлоатират и им подхвърлят някакви жълти стотинки. Като се сетя за майка ми, когато работеше като пенсионерка, наистина се "трепеше" от работа, но взимаше 400 лева, което на онези пари плюс пенсията ѝ я правеше на моменти едва ли не богата. Но наистина се "трепеше" като куче. А сега, дори да искат да работят хората, им подхвърлят стотинки. Гледам разни стари хора, вместо да си стоят вкъщи на топло, висят по някакви паркинги премръзнали. И толкова ми е жал... Тука в нашия квартал има един дядо, който е на 86 години, бута една количка и събира кашони от кофите. Говорила съм си с него. Събирал пари за лекарства, защото жена му била на легло. На всички ни е известно на какво държе е здравната ни реформа. Този човек е обречен да бута количката от сутрин до вечер, за да вземе някакви стотинки и да купи гадните и скъпи лекарства на мутрите. Защото точно те държат бизнеса с лекарствата. А лекарствата изобщо не са толкова скъпи, колкото ги продават в България. Толкова ми е жал... Всички пенсионери у нас са на подобно държе.

Тези горе, които правят законите, трябва да ги избегнат. Понякога си мисля, че за да се оправим, тука трябва да стане военно положение.

Как ти би определила стила на Ревю от края на 80-те и началото на 90-те години? Пънк, чист рок, ню уейв или от всичко по малко?

Да ти кажа, аз съм много зле със стиловете. Никога не мога да определя стила. А и защо трябва да има такива определения? Може да е между няколко неща, да не може точно да се определи. Не знам какъв стил е Ревю. Не знам и соло кариерата ми какъв стил е. Казват, че съм рок певица. Ама не съм и точно рок, защото и други неща правя. Не само рок. Не може да си сложен в някакви калъпи. Аз не го разбирам това със стиловете.

Каква е причината да напуснеш Ревю? Имаше ли някакъв конфликт между теб и Васил Гюров?

Имаше. Ние непрекъснато сме се карали на музикална тема. То това се знае навсякъде. По принцип Васил има много хубави, убийствени музикални идеи. Много го харесвам като композитор. Обаче той много държи да не променяш неговите неща. Тогава бяхме много млади и много луди. И той като направеше нещо, беше толкова педантичен, че не може да му се кривне и един тон. Той обича да контролира всичко в Ревю. Много пъти сме се карали, защото и аз обичам да имам свобода и да правя нещата така, както аз преценя. Освен, че харесвам неговите работи, искам и да правя по-други неща. По-различни. Да мога да експериментирам. Един ден пак се бяхме сдърпали за нещо и той ми каза: "Ходи си, ние ще си намерим друга." Викам: "Аааа, така ли?! Ами намерете си тогава!" И си тръгнах. Няма да го забравя - беше на "Кравай". А и аз съм такъв тип човек, който може да умре, но няма да се предаде. Много ми беше мъчно за Ревю. Но щом ще си намират друга - да си намерят.

Някъде в този период (края на 80-те и началото на 90-те) си и с група Орион. С тях дори имате участие на фестивала в Сан Ремо. Разкажи ни за тази група и за участието ви на фестивала.

Орион ми беше първата група след Ревю. Но бяхме коренно различни. Някак си те ходеха с други компании, бяха с различно мислене. Някои неща с тях се получаваха много добре. Други - доста по-трудно. Примерно "Не'ам нерви" когато я правихме, докато стигнахме до този вариант, който си чувал, минахме сигурно през десет други. Не стана веднага. При Ревю нещата се получаваха от раз. Защото са друг тип музиканти.

Аз доста групи смених. И до ден-дневен твърдя, че е много трудно да се намират добри музиканти. Да намериш хора, които мислят точно като теб. В 99 % от случаите това е проблем. Трябва много, много да търси човек себеподобни. Когато си с по-различни е много по-трудно.

Всъщност, пънккарският ти имидж не тръгва ли именно от този период в кариерата ти, когато си с група Орион?

Не. Не мисля. Всъщност, не знам. Това трябва да го каже някой, който е гледал отстрани. Аз не мога.

След като напусках Ревю, издаваш самостоятелния си албум "Ха-Ха", който с времето доби култов статус. В работата по него участва и Любомир Малковски, а ти изнасяш значителен брой концерти, някои от които заедно с група Ера. Разкажи ни малко повече за този период.

За Любо аз мога да кажа само готини работи. За тази Ера от онова време, мога да кажа много хубави неща, защото те бяха хора с много емоционално мислене и много си приличахме. Не го правеха за пари. Музиката и душата бяха преди всичко. Тази Ера ми е най-любимата. След това групата пое по-друг път, с други хора и някак си бяха като копие, а не като оригинал. Старата Ера има направени такива неща, които ще живеят хиляди години. Онази Ера, онзи Ахат, онзи Контрол - това бяха ценните групи. След това нещата малко се поразмиха, когато започнаха музикантите да се въртят от една група в друга. Стана сякаш смесваш десет различни вида латекс. Стана боза. Всичко се обезсмисли.

От албума "Ха-Ха" излязоха доста хитове. "Охолен живот", "Ха-Ха", "Месо", "Не'ам нерви" са само част от тях. През 1991 година тези песни се слушаха непрекъснато по митинги и площади. Чувствала ли си, че в тези години спомагаш по някакъв начин за промяната на системата?

Аз присъствах на първия митинг, след първите избори, когато не избрах демокрацията. Митингът беше пред НДК. Тогава съм плакала с ужасно разбито сърце. Толкова много вярвах в това ново време, което ще дойде, и че ще дойде свободата. Бях взела нещата много присърце. Ходила съм да пея на митинги, подарявах им песни. Само и само да подкрепим демокрацията. И накрая какво се оказа? Че ни сдъвкаха и ни изплюха. Злоупотребиха с нас. Това се получи. Пълно разочарование. А в последствие се видя и за каква простотия става въпрос в политиката. Вместо да служат на народа тези хора, които ги избрахме с болка в душата, те станаха абсолютни мошеници. У нас вече стана професия да си политик. Професия "мошеник".

Народът си е за бой. Вместо да излезнат на улиците и да ги изритат тия, по гол задник... Да си тръгнат по същия начин, по който са дошли - с едните панталонки и едните чорапки. Както са влезли в парламента - така да излезнат. Но това трябва да го свърши народът.

Голяма част от текстовете ти от онези години звучат актуално и днес. Мога да дам много примери, но ще спомена само един:

Не спирайте тока, че това ни разби!

Цялата система ще трябва да се промени!

Нека не живеем вече в немотия,

че всички ни се смеят на наш'та простотия.

Май нещата не са се променили много?

Не. Нищо не се е променило. Пак тук-там спират тока. Пак има простотия навсякъде. Това скоро си говорих с едни приятели - навремето, когато отидох в Англия, бях готова човек да убия за България. Сега вече ме е срам, когато казвам, че съм от България. Честно ти го казвам. Просто, до там се е разпростряла нашата простотия, че е направо страшна работа! Ако някой ми беше казал навремето лоша дума за България, щях да го удуша с голи ръце. Сега вече се чудя какво да казвам. И лошото е, че няма оправдание. Не мога да оправдая простацината по никакъв начин.

А това са цели 20 години все пак.
Абсолютно.

Какво според теб от днешна гледна точка е мястото на албума "Ха-Ха" в историята на българския рок?

Не знам. Не знам какво да кажа. Мисля, че албумът е успешен. Скоро ходих в НДК на интервю и там имаше някакъв концерт. Пресрещнаха ме момичета на по 12 години, които пееха по коридорите "Ха-ха". Значи все пак албума има някакво положително отражение. Защото ако беше минал и заминал, просто нямаше да го знаят. Явно на хората, които имат акъл за мислене, моите текстове им правят впечатление.

През 1993 година издаваш втория си самостоятелен албум - "Скандалът". В него текстовете са още по-критични от тези в "Ха-Ха". Изразява се несъгласие със системата, която прави така, че едни и същи хора да са винаги горе и едни и същи хора да си остават винаги долу. Изразява се и несъгласие с воденето на примиренчески начин на живот. Чувствала ли си се в безизходица по онова време? Чувствала ли си, че нищо не може да се промени?

Много пъти. Просто не знаеш колко пъти съм се чувствала в безизходица. Лично аз никога не съм разчитала, че някой ще ми помага, и много съм страдала за това, че около мен няма хора с подобно мислене, с които да се обединим и да направим нещо. От това страдах най-вече. Защото ако страдаш за нещо конкретно - ти си страдаш, страдаш и накрая ти минава. Но когато си в някаква 24-часова битка и в същото време нямаш

съмишленици, е много гадно. И това го казвам във всяко едно отношение. Защото е имало моменти, в които съм се била сама, откривала съм топлата вода за разни работи и не е имало кой да ми помогне с нищо. Душата ти е абсолютно изсмукана и въпреки това няма дори едно нещо, за което да се захванеш. Трябва да се заключиш въщи, докато ти се затворят раните, и след няколко дена излизаш пак навън, за да се биеш с живота. Не съм имала шанса някой да ми помага и да ми ги спести всичките тези работи.

В песента "Тъпота" казваш:

*Питам се тихо, вътре в себе си,
колко ли скъпо струва съня,
искам да купя, да има за всички ни,
тогава ще станем част от СВЕТА.*

Приближават ли се българите до момента, в който ще станат част от света? Или това винаги ще си остане само един сън?

Навремето си мислех, че сме много близо до Европа, но колкото повече човек живее в Европа, толкова повече вижда, че сме на светлинни години. И вместо да вървим към Европа, ние вървим назад. Не знам защо е така. Едно време си казвах: "Ето, хващаш самолета и след един час си в Европа." Географски сме много близко. Но по манталитет сме на светлинни години от тях. Възпитанието... Кръвта ни на нас е много по-близо до Азия, отколкото до Европа. Българинът с този манталитет, с това мислене и с тази култура, в момента и на Марс да го качиш - няма оправия. Много зле. Тази арогантност, тази простачина отвътре, която го напират. Няма оправия.

Голяма част от творчеството ти е концентрирано върху това, че сивото ни и еднообразно ежедневието, стремежът единствено към материални и ниски ценности ни прави едва ли не еднакви, като работи. И всичко това убива човешкото у човека. Цялата тази идея и особено текстовете на песните "Месо" и "Училище" много ми напомнят на Pink Floyd и албума им "The Wall". Заимствала ли си идеи от този албум?

Не, не съм заимствала. Да ти кажа честно, аз въщи не слушам никаква музика.

Идеята идва оттам, че аз разделям хората общо взето на два вида - създатели и консуматори. Едните живеят, за да създават. Ако не го правят, не могат да съществуват. Това при тях е вътрешна необходимост. Другите са създадени само за да ядат и да се размножават. При тях всичко е инстинкт. Консуматорите ядат труда на създателите. Един създател може да живее като черпи от въздуха, слънцето, природата и т.н. съвсем малко. Консуматорът не може така - той иска повече и повече, и повече.

След излизане на албума ти "Скандалът", в края на 1993 година ти емигрираш в Англия. От какво бе продиктувано това твое решение?

Навремето на мен ми беше мечта да отида в някоя англоговоряща страна, където се слуша твърда музика. Да си направя група и да свиря с местни музиканти. Това ми беше фикс идея още от малка. След като исках да стана шофьор на ТИР, де, защото това ми беше първата мечта, ха-ха-ха... Обикалях из цяла Европа, свирейки в различни държави - Франция, Германия, Италия, дори и в САЩ, където ми се стори най-рокаджийско от всички страни, в които съм била до момента. Най-стилно ми се видя в Англия. С най-много традиции. За това реших да остана там. Отидох уж за две седмици. Там видях неща, които сякаш съм познавала и са били покрай мен през целия ми живот. Видях и много неща, които тука само съм си мечтала да видя. Всичко, което ми се случи там, много ми хареса и затова реших да остана. Отидох за две седмици, а се върнах за пръв път след година и осем месеца. И така е до днес. Ходя там, после се връщам. Последните пет години си идвам по-често. Сега примерно не съм ходила в Англия от шест месеца.

В Англия, през 1995 година издаваш албума "Sold". В България малко се знае за записите, концепцията и текстовете му, както и за престоя ти в Англия и групата ти там. Разкажи ни малко повече за този период от живота си.

Преди да отида в Англия, работих с един френски мениджър. Това се получи покрай участията ми във Франция. Там свирех няколко пъти, включително и с James Brown, Wishbone Ash и Brian Adams. С този френски мениджър си говорих три години на английски, който той ме беше научил. Когато отидох в Англия, се оказа, че това не е английски, а някакъв език, който ние двамата между нас сме си измислили, ха-ха-ха... Съответно трябваше да го забравя и да науча истинския английски. Това, плюс намирането на жилище и среда, ми отне седем месеца. Сравнително бързо се оправих - все пак на седмия месец вече имах банда и започнахме да свирим.

С китариста на групата се запознах в един нощен клуб. Направихме си среща и на следващия ден аз дойдох с моите дискове под ръка. Той ги хареса и пуснахме обява в "Melody Maker". Оттам намерихме барабаниста. А четвъртия човек го намерихме пак чрез обява, в един друг вестник. Китаристът намери репетиционна и така започнахме. Направихме много здрави парчета и тръгнахме да свирим по клубове. Общо взето се справихме за нула време. Има много групи там, които цял живот се борят да взимат пари от "входа" в клуба. А преди това трябва да се пребориш някой изобщо да те вземе в клуба да свириш. След това се бориш да взимаш по 1,50 паунда от "входа". Ние просто направихме много бързо добри парчета и много добре си паснахме.

Колкото до самия албум "Sold", когато ние си направихме репертоара и започнахме да го свирим по клубовете, имахме наши си фенове, които ни следваха напред-назад. Благодарение на тях разбрахме кои

парчета се харесват и кои - не. И решихме да запишем албума. Реално погледнато, от записите отпаднаха само две парчета, защото преценихме, че не са толкова интересни като останалите. След като записахме албума, аз дори дойдох с групата тук, в България, и свирихме веднъж. Беше в зала "Христо Ботев" по повод на някакъв празник на British Council. Тогава нямаше никаква реклама за този концерт, почти никой не знаеше, че ще свирим. Но хората останаха много доволни.

Мартин Захариев издаде албума в България. Но това беше отдавна. Аз от години нямам договори за издаване на албумите ми у нас и въпреки това една моя приятелка купила наскоро албума в НДК. Което не би трябвало да е така, щом аз нямам с никой договорни отношения.

Мислила ли си да преиздадеш старите си неща?

За да го направя, трябва да намеря спонсор или да се захвана с това сама. Трябва да имам поне 10 000 лева излишни пари, за да го направя. Като знам, че за нула време се свалят албумите ми от интернет, не знам въобще дали да го правя. Защото покрай албума трябва да има промоции, клипове... Много пари трябва да се вложат, а няма да се върнат.

В Лондон имаше един легендарен клуб, който се наричаше "The Marquee". Той вече не съществува. На неговата сцена са свирили групи и изпълнители като Pink Floyd, The Who, Yes, David Bowie, Jethro Tull, Jimi Hendrix, The Rolling Stones, The Sex Pistols, The Police, Joy Division, The Cure, Iron Maiden, Marillion, Prince, Genesis, Dream Theater и... Милена. Как се случи това твое участие там и как беше приета на тази легендарна сцена?

То не беше едно участието ми. Свирила съм четири пъти. За да стигна до там, аз трябваше да събера точки от други известни лондонски клубове и участия. То е като задължителна програма. Трябва да минеш през всичките клубове - "Rock House", "Rock Garden", "Lion King"... Много са, примерно 15 клуба. И за всеки един трябва да се бориш за да те вземат. Да се докажеш, че няма да им опростиш вечерта. Защото има хиляди групи, които чакат и никога не получават дати. Даваш демо, снимки, препоръки от предишни участия. Като обиколещ всичките, исках и от тях препоръки, в които трябва да пише, че на

твое участие е имало достатъчен брой хора, че са останали доволни и т.н. С тези неща отиваш в "The Marquee", даваш им ги и чакаш някой слънчев ден да те поканят.

Ние когато си подадохме тези неща в клуба, след две седмици вече имаме първо участие. Четири пъти свирихме там. Веднъж дойдоха една японска група да свирят с нас - The Yellow Monkey. Те са нещо като Щурците в Япония. Много са известни там. Дойдоха с два чартъра фенки - само жени. От тези дето само си скубят косите и крещят. Тази японска група бяха някакви доста смешни пънкери, пълни перковци... Доста забавни бяха, защото като ги видиш отстрани, изглеждат като джуджета, които се правят на нещо, което не са. Изобщо не им е отвътре всичкото това, което правят. Обаче явно в Япония са свръхмодерни. Ние свирихме преди тях. В залата имаше само българи и японки. И малко англичани. Българските емигранти в Лондон като са научили, че ще свиря в "The Marquee", напълниха клуба. Тогава се запознах и с голяма част от рокерското общество в Лондон. Българите работеха като куриери и за това бяха част от това общество. И то е нормално, де - на мой концерт ще дойдат рокери, няма да дойдат чалгаджии, ха-ха-ха... Знаеш ли какви готини българи има в Лондон? Страхни са! И имаха страхотни мотори - големи BMW-та. По онова време тук у нас, човек можеше само да си мечтае за такъв мотор.

Нещо друго интересно ще ти кажа за лондонските клубове. Немалка част са с мизерни зали и мизерни гримьорни. Ние тука бяхме свикнали по нашите зали като отидеш, да имаш гримьорна, че и огледало, че и столове... В "The Marquee", който е световно известен клуб - вътре има едни пейки, все едно взети от Южния парк, и всичко е боядисано с блажна боя. Долу на пода плочките са боядисани с черна боя, а разни пияни и надрусани с пирони са си чегъртали имената по стените. Няма огледала, ами едни ламарини, в които се оглеждаш. Сигурно защото като се надрусаш, да не вземе, ако счупиш огледалото, да си прережеш вените, ха-ха-ха...

В края на 90-те ти се завърна в България. Успешен ли беше според теб престоят ти в Англия и с какво най-вече ще го запомниш?

За мен Англия беше като едно училище за живота. Много я обичам и много я мразя. Там съм имала и толкова трудни моменти, че ми е идвало да си ударя главата в стената и да приключа с всичко веднъж завинаги. И това ми се е случвало не един и два пъти. Много пъти съм стигала до подобни дилеми, просто защото не съм имала кой да ми помогне. Но пък когато си блъскаш така главата, много поумняваш, ха-ха-ха... И после като си дойдеш в България, си много умен и си казваш: "Защо трябваше всичките тези неща там да ги научавам, след като тука не мога да ги реализирам и хората у нас живеят в някакво друго измерение?"

От друга страна Англия много си я обичам. Обичам я, защото ми е дала много неща. Най-вече ме е научила да не живея в някакви химери. Аз никога не съм си мислела, че като отида там ще хвана, както се казва, Господ за шлифера. И че ще направя голямата кариера и ще стана рок звезда номер едно. Просто като отидеш там и ти става ясно, че без да имаш милиони и някой ако не ти стои зад гърба, никога не можеш сам да направиш нещо. За да постигнеш нещо, трябва да си в екип с хора и то не какви да е, а точните хора и да си на точното място. Това, което съм си постигнала там, са си едни такива мои войни, които съм спечелила с голи ръце и с много кръв. Без абсолютно никой зад мен. Това име, което си имах по клубовете в Лондон, е изградено с честен труд. Това, което за мен там е написано по пресата - никога не е било плащано за такова нещо. Както в доста случаи става у нас. Плащаш на някой и той те набутва по разни вестници и разни измислени простотии, само и само да фигурираш в медийното пространство. Докато съм свирила аз, са идвали хора, които дори и не познавам, гледат концерта и после си пишат във вестника. Courtney Love тогава пробиваше в Англия - за нея бяха написали, че ако ме видела, щяла да ми налети на бой от ревност, ха-ха-ха... А аз дори не знаех какво се пише за мен - трябваше познати да ми показват вестници и списания, за да разбере за някоя статия. За тези работи много се гордея.

В един момент обаче, ако не застане някой зад гърба ти, нищо не можеш да направиш сам. Нищо. По MTV ме даваха навремето, две седмици по веднъж на 24 часа. Части от няколко парчета и интервю. Беше в "MTV News". Нито съм си плащала за това, нито нищо. А сега, някаква Светла Иванова, която се чука с някакви дъртаци и я дават по MTV, четох за нея в някакъв вестник като "единствената българка, пускана по MTV". Тая ако ми мине пред мен по улицата, такъв шут ще и ударя... Защото ходи и си вдига краката с разни мазни твари. Богаташи разни, които й купуват времето. Купуват й времето и тук по радиата. В БГ радио се купува време за "въртене" и я "въртят". Толкова досадно и противно и фалшиво пее и фалшиво диша и..... ужас! Много мразя такива хора.

През 1999 година издаваш албума "Дъ best +". Защо в него песните са презаписани, а не са в оригинал? И защо в тази сборна компилация не намират място някои от най-големите ти хитове, като "Не'ам нерви" примерно?

Не знам защо, но всички политизираха парчето "Не'ам нерви". СДС много го въртяха и експлоатираха и то стана едва ли не като емблема на демокрацията.

Това дразни ли те?

Дразни ме, защото на демокрацията ѝ лъсна голият, гаден гъз! Разбираш ли? И мен ме дразни, защото "Не'ам нерви" си е парче за нашия живот, а не е химна на демокрацията. Това ме дразни. Хората, които не са наясно с музикалните стилове, които дори и името ми не знаят, ми казват: "Оооо, "Не'ам нерви", здрасти!". И в един момент това се преекспонира със синята идея. А тази синя идея така се опорочи, че мене вече ме е срам от нея. Не искам да ме политизират. Затова и реших да не включавам парчето в сборния албум. А останалите песни в този албум са презаписани, защото на оригиналите записът е такъв бълвоч като качество, че просто не може да се издава в този вид.

През 2002-а се събирате отново с група Ревю и издадохте албум - "10", а през следващата година песента ви "1968" е номинирана за "Най-добра песен" на Годишните музикални награди на Телевизия ММ. Как дойде идеята за този реюниън и смяташ ли го за успешен?

Аз го смятам за успешен. Идеята дойде от Васил. Това си е негова идея и негов проект. Явно нещата са отлежавали в главата му. Той ми се обади и каза: "Имам няколко готови неща, ела да ги чуеш. Ако ти харесат, да ги изпееш." Въпреки че аз там не пея основно. Пея бекинг вокали на Васил. Отидох и чух нещата. Много ми харесаха, а той ми каза, че искал да направи цял албум на Ревю. Само едно парче не ми харесваше и му казах, че не ми идва отвътре и не мога да го изпея. За него той намери друго момиче. В този албум аз нямам грам творчество - там всичко Васил е казвал как да звучи и как да се запише. Аз само съм си дала гласа. И трябва да кажа, че албумът ми харесва.

Смяташ ли в бъдеще да правите още неща заедно?

Аз съм му казала на Васил, че когато има концерти, на които той иска да участвам, да ме вика. Защото той си има някаква резервна певица, с която прави клубни участия. Но където той прецени, че трябва да ме извика, ми се обажда и аз съм отворена за подобни изяви. Защото хората, които идват на такива концерти, ни харесват. Иначе той си продължава по неговия си път, а аз продължавам по моя си. От време на време се събираме.

Оказва се, че когато се обяви концерт на група Ревю и хората когато отидат там и мен ме няма, те питат: "Къде е Милена?" И се налага Васил да им отговаря: "Тя не пее с нас." Няколко пъти така се случва. За това и когато пеем заедно, концертите се обявяват като "Ревю и Милена".

Какво мислиш за музикантите, с които си работила и са спомогнали за имиджа ти? Любомир Малковски, Васил Гюров, Адриан Иванов, Валери Късовски... Знам, че не мога да изброя всички стойностни музиканти, с които си работила, но кажи по няколко думи поне за тези, които споменах.

За Малковски - много съжалявам, че той изчезна от музикалния живот. Той за мен е гениален човек. Много чувствителен човек е, ние с него сме една и съща зодия. На хора като нас двамата гордостта им е много голяма и сме много обидчиви, но бих искала само един съвет да му дам: много е талантлив и не бива един такъв талант да изчезва изневиделица. Не искам да се разсърдва и да изчезва. Уговаряйте го, навивайте го - хора като него трябва да излезнат наяве.

Ер Малък се събраха за един концерт, в момента записват и нов албум.

Да, знам.

А когато интервюирахме Любомир Малковски и го попитахме защо са направили само един концерт, той ни отговори: "След този концерт нямаше никакви предложения за друг."

Защото нямат пари за реклама, а в днешно време рекламата е всичко. Виж какви гадове и педалоподобни певци са плъзнали и само глупости пеят. Налагат ни някакви мазни моди, двуличие и всякакви ниски страсти и обноски, които мене много ме дразнят. Аз обичам истински работи. Любо е един от тези, които дадоха много на музиката у нас, и изведнъж изчезна безследно. Обиден. Всички сме обидени по някакъв начин, но не трябва да се скриваш в черупката си и да си ближеш раните. Не. Трябва да отидеш на бой. Това е. Вадиш знамето от вкъщи и отиваш на бой, ха-ха-ха... Това е положението.

За Васил вече говорих. За Адри да кажа нещо... Аз се познавам с него още от малка. Бяхме от един квартал. Той е малко по-голям от мен, с две-три години. Обаче винаги ми е изглеждал доста по-голям и все някакви клавири го виждах да разнася по улиците. Адски сериозен и не много контактен, ха-ха-ха... Един ден, като ни събра живота да свирим в една група, видях, че е благ. Блага душичка е той. И като му кажеш: "Изсвири ми как расте тревата през пролетта", той те разбира и го изсвирва. Защото има разни такива, които нямат грам въображение, които как да ти го изсвирят това? Те ти свирят разни глупости и заучени хватки. Гледам ги по телевизията. Абе, ти нямаш ли въображение, колкото и да са ти добри пръстите и колкото и да ти е скъпа техниката, без душа и без глава си за никъде. А Адри е точно такъв човек. Това е по-важното за мен.

Валери Късовски е много добър музикант. За жалост дори не знам къде е в момента.

В САЩ е. Свири в Kultur Shock.

Навремето, когато ходихме да свирим в Хамбург на един фестивал, избягахме всички, с изключение на Адри. Само той се прибра. Там аз бях разделена с останалите. Изкарах един месец в някакъв хотел. А групата в друг. Валери, Иваца и още едно момче. Бяха с някакъв румънец в една стая. Аз понеже бях сама и няха никакви пари, случайно срещнах някакви други музиканти в един магазин и те ме прибраха обратно в България. А останалите от Германия си подадоха документите и заминаха в САЩ. От тогава не съм се виждала с Валери.

Разкажи ни нещо за Димитър Воев. Какви са твоите впечатления от него?

Митко беше много готин, много възпитан човек. Беше тих, леко затворен в себе си. Но имаше зверски идеи за парчета и това си личи и до ден днешен. Тези песни, които той направи, са просто като пирони. Всяко едно парче е с много голямо послание и витае много енергия в него. Беше скромен. Свири си на баса, не досажда и не се натрапва на никой. Възпитан и тих човек. И на сцената беше такъв - свири си и си пее, а хората отпред припадаха. Никога не е бил леке - да тръгне и да се прави на важен.

Какво мислиш за реюниъна на Нова генерация?

Нова генерация без Воев? По-добре да си сменят името.

Какво да очакваме от Милена в близко бъдеще?

Ами аз имам над десет нови парчета, но за момента имам проблем с музикантите. Защото тези музиканти с които свиря, поради конюнктурата на пазара, свирят с още десет други групи. И ми се струва, че нещо не могат да се концентрират и да направим нещата както трябва. Аз не искам хора, които идват да свирят с мен само за пари. Искам хора с идеи и с енергия. Това ми е големият проблем. За това се бавя с новите песни. И трябва да взема някакви мерки, защото така не може да продължава. Не мога да творя с хора, които са като занаятчии. Професията "музикант" не е занаятчийска професия. Ти трябва да твориш и да си даваш енергията, а не да идваш само за хонорара. Точно с това нещо трябва да се преборя.

Все пак някакви срокове за издаването на нов албум?

Нямам срокове. Знаеш ли защо? Защото първо трябва с музикантите да си избистря нещата и второ трябва да намеря пари, за да го направя този албум. С бебето за момента си седя къщи общо взето и излизам за по малко. Трябва с ПиАр хора да се свържа и т.н. С това на мен ми идва малко нанасяно да се занимавам. Аз съм повече откъм творческата страна. Откъм организация съм малко зле, да ти кажа честно.

Благодаря ти за този разговор. За финал, би ли казала няколко думи специално за читателите на "Metal Katehizis"?

Аз съм много приятно изненадана, че има толкова фенове на рока, които ви четат. Защото напоследък много съм се разочаровала от насочеността на българите относно музиката. И относно живота. Всички се поддадоха на парите и на някакъв лесен начин на живот. На тази гадна чалга, която ми е толкова противна и долнопробна. Много се радвам, че има хора, които все още се замислят за живота и си дават сметка за истинските работи. А рок музиката е точно такова нещо - то трябва да ти идва отвътре. Не трябва да се прави комерсиално. Един съвет бих дала на читателите ви: ако може да отворят очите и на други хора. Не трябва да са плоскоумни хората, ами ако може и да вникват в нещата. Животът не е само ракия и цици. Има много по-ценни неща в този живот. Това е рок музиката.